



Sygn. akt II KK 190/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)
SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)
SSN Dariusz Świecki

Protokolant Monika Sieczko

w sprawie **M. B.**

skazanego z art. 190 § 1 k.k. i art. 193 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 29 sierpnia 2012 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego

z dnia 22 czerwca 2011 r.,

**Uchyla zaskarżony wyrok nakazowy i przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy, wyrokiem nakazowym z dnia 22 czerwca 2011 r., wymierzył M. B. dwie kary jednostkowe po 6 miesięcy ograniczenia wolności za popełnione w dniu 17 maja 2010 r. występki określone w art. 190 § 1 k.k. i art. 193 § 1 k.k. oraz orzekł wobec niego jedną karę łączną 12 miesięcy ograniczenia wolności. Żadna ze

stron nie wniosła sprzeciwu i wyrok nakazowy uprawomocnił się w dniu 15 lipca 2011 r.

Kasację od wskazanego wyroku nakazowego w całości na korzyść skazanego złożył, w trybie art. 521 § 1 k.p.k., Prokurator Generalny. Zarzucając rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa karnego procesowego, to jest art. 501 pkt 1 k.p.k., polegające na wydaniu na posiedzeniu wyroku nakazowego w stosunku do osoby pozbawionej wolności w tej i innej sprawie, zamiast rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych na rozprawie, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku nakazowego i przekazanie sprawy sądowi właściwemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja zasługiwała na uwzględnienie w całości na posiedzeniu bez udziału stron z racji swej oczywistej zasadności (art. 535 § 5 k.p.k.).

Art. 501 pkt 1 k.p.k. statuuje ujemne przesłanki szczególne trybu nakazowego. W myśl tego przepisu niedopuszczalne jest wydanie wyroku nakazowego „w stosunku do osoby pozbawionej wolności w tej lub innej sprawie”.

Skoro skazany od 5 maja 2011 r. do co najmniej 2 lipca 2012 r., a więc w czasie wydania zaskarżonego orzeczenia, przebywał jako tymczasowo aresztowany w Areszcie Śledczym (okoliczność ta wynika z informacji Centralnego Zarządu Służby Więziennej Biura Informacji i Statystyki z 2 lipca 2012 r. – k. 5 akt SN), a nadto w ramach niniejszej sprawy był zatrzymany od 17 (godz. 20.15) do 18 (godz. 14.30) maja 2010 r. (k. 12), to jest ewidentne, że w stosunku do M. B. nie mógł zapaść wyrok nakazowy.

Wskazane naruszenie prawa miało niewątpliwie charakter rażący. Wskutek pogwałcenia regulacji z art. 501 pkt 1 k.p.k. doszło do poważnego ograniczenia możliwości realizowania przez oskarżonego prawa do obrony, a zatem należało przyjąć, że mogło to mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia (art. 523 § 1 k.p.k.). Dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części wyroku (art. 537 § 2 k.p.k.).